

Helle Klein: "Att älska nästan är också att kritisera det kärlekslösa i samhället"

Talare

Helle Klein
Journalist, präst

Datum

25 april 2011

Plats

Medborgarplatsen, Stockholm

Omständigheter

Påskupproret 2011

Mötesdeltagare – Medmänniskor,

vi har hört vittnesmålen, vi har läst de förfärliga berättelserna om utförsäkrade som tvingas att söka jobb trots att de är så sjuka, vi har hört om sjuka som inte får någon ersättning längre för de har passerat byråkratins tidsgräns, vi har hört och sett de förtvivlades rop på hjälp.

Svenska kyrkans diakoner kunde inte längre tåga. De mötte nöden som på senare år blivit allt värre i detta annars så rika och välordnade land. Barnfattigdomen ökar, klyftorna ökar, samhället dras isär – vi ställs MOT de.

För det är detta det handlar om –förändringarna av sjukförsäkringen grundar sig på en uppdelning av samhället i vi – vi som sköter oss, som har arbete och gör rätt för oss – mot de, de som lever på bidrag, de som fuskar, de som inte gör rätt för sig. Som om det är en särskild sorts människor som blir sjuka, som om det är en viss sorts människor som blir arbetslösa. Som om det inte är du eller jag.

Så sås misstron in i det offentliga samtalet.

I misstrons tid gror ett hårdnande samhällsklimat, där man satsar på sig själv och skiter i alla andra. I misstrons tid byts solidaritetens ömsesidighet ut mot ordergivningens auktoritära skrik: du fuskar, du ska straffas, du är fel för du är sjuk och du är svag, du kostar samhället för mycket!

I misstrons tid slår jag vakt om mitt eget och litar inte på att någon annan ställer upp.

I misstrons tid hör vi inte längre budet om att älska sin nästa.

När jag sen inte ens kan lita på trygghetssystemen – de vi byggt upp gemensamt i decennier, vem kan jag då lita på?

Häri ligger det verkligen farliga med sjukförsäkringshaveriet – förutom det förfärliga lidande som det åsamkar människor som faller mellan stolarna – sås denna misstro hos var och en av oss: revorna i välfärden är nu så stora att vi inte vet om vi vågar använda oss av skyddsnäten om vi skulle behöva. Misstrons samhälle blir ett otrygghetens samhälle.

I otrygghetens tid växer antidemokrati, främlingsfientlighet och nyfascism. Ett samhälle som inte förmår se med den mest utsattas ögon håller på att förlora sin civilitet. I tunnelseendets tid blir den Andre inte längre en hel och riktig människa – den bidragsberoende, den främmande, den som inte är som vi – demoniseringen av människor är livsfarlig... då blir våldet möjligt.

Men Se Människan – Ecce Homo, lyder ett av Påskens centrala budskap.

Påskuppropet är en manifestation för Människovärdet, för ett samhälleligt vi, där vi erkänner vår ömsesidighet och vårt beroende av varandra, där vi alla erkänner vår sårbarhet – idén om solidaritet, är en idé om det gemensamma.

Att älska sin nästa – detta centrala bud i judendomen, i kristendomen, i Islam, ja i världens alla religioner – att älska sin nästa är också att kritisera det kärlekslösa i samhället.

Vi vägrar ställa vi mot de. Vi vägrar tiga. För när makthavarna ser siffror och pengar, ser vi människor, när makthavarna ser tidsgränser, ser vi människor, ja när makthavarna ser byråkratins regler ser vi människor som behöver hjälp.

Inför Den Andres ansikte kan vi bara ropa: Det räcker nu. Stoppa utförsäkringarna! Inför ett moratorium tills den parlamentariska utredningen tänkt färdigt och systemet kan göras om i grunden så att det blir det humana trygghetssystem som vi alla – från socialkonservativa till kulturradikala kämpat för i decennier och som vi tror på.

Och slutligen – för den som påstår att präster och diakoner inte ska lägga sig i politik och samhällsutveckling vill jag sluta med ett citat av den gamle ärkebiskopen Nathan Söderblom som verkade i början av 1900-talet:

”Kristendomen är ej en grav att vårda utan ett liv att leva i världen!”

Taggar

2010-tal, 2011, Kvinna, Socialdemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/helle-klein-att-alska-nastan-ar-ocksa-att-kritisera-det-karlekslosa-i-samhallet>